

Lőrincz P. Gabriella

Előttem út

Várnak rám sebes vizesések
Tengermorajlás és omladozó szikla
Az elvágás itt kering az ereimben
Ilyenkor kinyitom az ablakot
Hogy huzatot kapjak és fájjon a fülem
Vagy magamra zárom az ajtót
És megfulladok
Szobám sarkában kuporogva
Egy marék nyugtató majd segít
Miután kihánytam minden elvágódást
Ökölbe szorított kézzel ragaszkodom az éber jelenlétbe
A józanság száz százalékával
Bizonytalankodom
Itt marasztalom magam
Az összes vanba és nincsbe
Az igenbe és nembe
A másodperc észrevétlen töredékébe
Az ismeretlen tudomány képleteibe
A fán felejtett falevélbe
A fűből fel nem száradt harmatcseppbe
Az elszívott cigaretták füstjébe
Kapaszkodom
Én rettegek az indulástól

Délután

A Halál egy mohás nyirkos padon ült
Kék szemében valami ősi szomorúság bujdosott
Szél cibálta a sárga lombokat
És már vagy három napja szakadatlan esett
Magányos hinták
Éhes kóbor ebek
Minden valamilyen
Leírható számlálható felruházható
Csupasz
Átázott cipőben kabátban
Egyhangú félnégyek között
Örökké éhesen vacogva
Találni egy nyirkos mohás padot
Ahol pihenni lehet

